

ného § 36 pod č. 4 lit. b) náleží také péče o udržování obecních komunikací, jakož i o to, » aby jízda po nich byla volná, bezpečná a snadná«. Jeví se tedy sporný příkaz k odklizení plotu jako opatření silniční policie vydané k tomu účelu, aby obecní cesta č. — zůstala v celém svém rozsahu svému určení jako veřejná cesta zachována. Vydáváje tento příkaz, k němuž byl obecní úřad podle cit. předpisu obecního zřízení příslušný, musil ovšem nejprve zjistiti, zdali sporný pruh, plotem zahrazený, součástí veřejné cesty jest čili nic. Toto zjištění nemá však povahy výroku právní moci schopného o vlastnictví k onomu pruhu, nýbrž právě jen povahu zjištění skutkového, jež bylo nutným předpokladem pro opatření obce jako úřadu vykonávajícího policii silniční. Jinými slovy: Žal. úřad byl oprávněn i povinen otázku vlastnictví — pokud toho nezbytně potřeboval pro své opatření policejní — řešiti jako otázku prejudicielní. Řešení otázky té v rámci řízení a rozhodování příslušných úřadů ve věci silniční policie, nikterak nestojí v cestě právu stran dovolati se výroku řádného soudu o sporném vlastnictví; s hlediska řízení administrativního má pak stejnou povahu a význam, jaké kterékoli zjištění skutkové.

Proto také může nss řešení otázky takové úřadem správním přezkoumávati jen v mezích § 6 zák. o ss, t. j. v daném případě mohl jen zkoumati, měl-li úřad pro svůj závěr, že onen pruh pozemku jest součástí obecní cesty, dostatečnou oporu. Jak ze spisů zřejmo, založily úřady tento závěr na katastrální mapě, tedy na úředním dokladě, o nějž úřad právem mohl se opřít, zjišťoval-li pro svou potřebu hranice veřej. cesty. Že by vytčení této hranice úřadem bylo s katastrální mapou v rozporu, stížnost netvrdí.

Rídě se těmito úvahami neshledal nss ani, že by žal. úřad byl nař. rozhodnutím vybočil z mezí své příslušnosti, ani že by rozhodnutí to byl založil na řízení formálně vadném, a zamítl proto stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 4029.

Stavební ruch. — Administrativní řízení: * Rozhodčí soud mzdový, zřízený dle II. hlavy zák. o stav. ruchu č. 35/1923, není úřadem správním ve smyslu § 2 zák. o ss.

(Nález ze dne 15. října 1924 č. 17.716).

V ě c: Společenstvo koncesovaných stavebních živností v Č. proti rozhodčímu soudu mzdovému pro živnosti stavební pro Moravu a Slezsko stran stanovení výše mzdy stavebního dělnictva.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á.

D ů v o d y: K žádosti sekretariátu ústředního svazu stavebních dělníků v M. O. za úpravu pracovních poměrů dělnictva zaměstnaného v živnostech stavebních vydal rozhodčí soud mzdový v Brně nař. nález, jímž určil vyšší mezd stavebního dělnictva zaměstnaného u podnikatelů staveb v Č. a v okrese č-ském.

Jednaje o stížnosti musil se nss předem ex officio zabývati otázkou, je-li rozhodčí soud mzdový, proti němuž stížnost směřuje, úřadem

správním ve smyslu § 2 zák. o ss, neboť jen v tomto případě by byl soud povolán k tomu, aby zákonnost jeho rozhodnutí přezkoumal.

V tom směru uvažoval soud takto: V době, kdy vydáno bylo nař. rozhodnutí, spočívala instituce rozhodčích soudů mzdových na předpisech hlavy druhé zák. o stavebním ruchu z 25. ledna 1923 č. 35 Sb., dle jehož § 16 zřízeny byly zmíněné soudy k tomu, aby 1) vykládaly smlouvy kolektivní, 2) rozhodovaly hromadné spory vzniklé ze smlouvy pracovní a 3) stanovily podmínky pracovní zejména mzdové, pokud se tak nestalo smlouvou kolektivní.

Při zkoumání charakteru těchto orgánů musí především napadnouti, že zákon sám jmenuje je soudy, z čehož jistě možno usuzovati, že je také za soudy pokládá. Názor opačný dal by se hájiti jen tehdy, kdyby přímo ze zákona samého bylo patrné, že onoho pojmenování bylo tu užito jen zcela nahodile, a že zákon dalek byl úmyslu, aby tím chtěl nějak naznačiti povahu orgánů jím zřizovaných. Pro takový náhled neposkytuje však zákon té nejmenší opory, naopak z celého jeho obsahu je patrné, že pojmenování onoho bylo tu užito s rozmyslem a za určitým cílem.

Nasvědčuje tomu především okolnost ta, že ačkoliv zák. o stav. ruchu recipoval svým §em 15. čtená ustanovení zák. z 5. prosince 1919 č. 655 Sb. o rozhodčích komisích pro úpravu služebního poměru zřízenců v kovodělném průmyslu, a ačkoliv zákon tento byl mu do jisté míry vzorem, přece z něho nepřevzal pro nově orgány označení »rozhodčí komise«, nýbrž nazval je soudy, čímž zcela jasně projevil odlišnou povahu obou těchto orgánů, totiž tam úřadu správního, zde soudu.

Proto také vyloučil zák. o stav. ruchu z obdobného použití předpis odst. 1. § 10 svrchu cit. zák., jenž pro nález rozhodčí komise požaduje schválení min. soc. péče, neboť nechtěl připustiti tu anomálii, aby rozhodnutí soudu podléhalo schválení správního úřadu, nýbrž chtěl i tu zachovati princip oddělení správy od soudnictví.

Nehledě však k tomu, i sama působnost rozhodčích soudů mzdových je taková, že naprosto nelze je zařaditi do kategorie úřadů správních. Jsouť soudy ty v podstatě povolány k tomu, aby vykládaly kolektivní smlouvy, rozhodovaly hromadné spory ze smlouvy pracovní a nahražovaly výrokem soudním existující mezery v kolektivních smlouvách resp. tyto smlouvy samy. Prikazuje tedy zákon soudům těmto vesměs kompetenci, jež kdyby šlo jen o jednotlivý pracovní poměr mezi určitým zaměstnavatelem a dělníkem, spadala by do rámce působnosti soudů zřízených na základě všeobecné organizace soudní, resp. soudů živnostenských.

Povolává-li zákon v tomto případě k úkolům svrchu vytčeným soudy zvláštní, lze důvod toho shledávati jedině v tom, že chtěl tam, kde naproti sobě jako strany vystupují jednak organizace zaměstnavatelů, jednak organizace zaměstnanců vložit rozhodování do rukou orgánů, které svým zvláštním složením jsou k řešení těchto sporů mezi oběma kolektivami zvlášť uzpůsobeny, a nelze z toho dovozovati, že zamýšlel vyjmouti úkoly ty z kompetence soudů a přiřknouti je zvláštním úřadům správním k tomu cíli zřízeným.

Z toho patrné, že rozhodčí soudy mzdové nejsou úřady správními.